

У Новоме Саду 30. јуна 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Из Србије.

Још се миче нога која
У паука погажена,
На уста му виделовна
Јури пена.
Па и нешто новца има
Паук стари;
То су, кажу, бог зна чији
Благн дари —
Таман доста да сплеткари.
Таком створу не мож' бити
Ни смрт лака —
Без сплетака.
И умирућ' пакост бљује,
Људе трује,
Претње кује,
Забун снује —
Лажне гласе протурује.

Да је време за смејање,
Ал би било слатка смеја,
Гледајући како злица
Бори с' с душом испод греја;
И у роцу још би хтео
Да посеје семе злости —
Док не мањка, док не здакне,
Док не свисне од пакости.
Али Србин нема каде
Трзавице гледат' ове,
Јер га дужност, јер га разум
Другом, светом раду зове.
А што Мића јоште сикће
Трзајућ' се смртном муком,
То можемо дати барма
Чивутским новинарма, —
И на част и с белим луком.

Весели календар.

Месец Јуни. — Липањ.

Мото:

Јуна је берићет свака:
Сунце дође у знак рака.

Јуна месеца већ почињу јаке врућине, тако да и сам Абердар мора да скине мидер; јунија буду јабуке петровачке зреле, те с тога људи славе тога месеца Петров-дан; и ако је запара опет се овога месеца јако ложе фуруне — пекарске; због врућине се сладолед само хладан једе; овога месеца пада и „преподобни Давид“, што је помећао мађарске грбове по Хрватској; рибари калају рибу, као што је о Видову-дну Милош Обилић калао цара Мурата; лептирови лете по променади око лепих госпођица; калуђери се угледају на лептирове, те се и они метаморфозирају; школска деца прелазе преко зелене коре на барама као преко казве ђуприје; од пољских послова сад се предузимају мајалеси; од домаћих послова пијучка се бело вино са гисхиблерском водом, а добро чини и шампањер; овога месеца ко се боји врабаца тај не сеје проју, а не сеју ни они, који се не боје него је жању; девојке се удају, да би их имао ко слати у илице; о Ивану-дну се по Хрватској прекивају на куће венци и мађарски натписи; „Матица српска“ слави 10-годишњи јубилеум, како јој више чланова умиру него што се нових упишу; ђаци се разилазе и распуштају своје професоре на два месеца; врапци по крововима издају Анђелићеве тајне намере; Чангови путују на кратко време у Панчевачки рит ради удољства, па ће се на зиму опет вратити у Буковину; У Новом Саду се отварају још пет српских штампарија, да би српски књижари могли код Фукса штампати своја издања; који су се уморили гласајући на Морица, ти се сад могу одмарати.

Шетња по Бугарској.

Кад шета човек новосадском променадом, треба да понесе мараму на нос; кад шета по угарским биралиштима треба да понесе празан стомак, јер га може снаћи — паприкаш; кад шета по Карловцима треба да понесе пласт сламе јер може сусрести Германа; а кад шета по Бугарској, онда је најпрече да понесе скиптар, јер га могу ухватити браћа Бугари онако права здрава, те изабрати за кнеза. Заиста нико не зна шта носи дан, шта носи ноћ, а шта ли бугарско собраније.

Но поред свег тога канда има некога, који би се радије шетао по Бугарској но ја. Тај неко је принц Фердинанд Кобург. Сиромах! Обично је у свету да су многи звани а мало избрани, но у Бугарској су многи и звани и избрани, али им се опет некако не иде.

Бугарска је данас као оно мишоловка. Ништа лакше него ући у њу, али је потеже изаћи с читавом кожом. Батенберг је први ушао и лако ушао, ал знате како је код мишоловке у којој се већ ухватио миш.

У њу нерадо улазе други, јер их обузме неко чудно предсказивање.

У Бугарској је „трново,“ и баш у „Трнови“ бирају кнежеве. Ако овако још дуго устраје, за кратко ће време имати Бугари толико изабраних кнежева, као Немци осиромашених принчева. Па може још доћи време, кад ће се делити Немци у два табора, т. ј. у оне, који су већ били бирани за кнеза Бугарске и у оне, о којима се само говорило да ће бити бирани.

За сад је хтела коб, да Кобург буде изабран. А хтео је и „један глас,“ да једногласно буде изабран. Који је тај „један глас,“ то знају све дипломате а богме и недипломате. Тек било како било, Бугарска

ПОДЛИСТАК.

Са „кордуна.“

Ваљда нема никога, коме реч „кордун“ неби била позната. Та наши су стари чували „кордун“ против види мог и не видимог непријатеља против Турчина и оне врсте људи, који су под именом „шверцери“ исто тако свима познати, као и „кордун“ — Кад је кога срећа задесила, да је као „царски син“ могао на „кордун“ онда је обично понео себи за целу недељу дана, јестива: пасуља, сланине, лука бела и црна, проје и разне друге, оворе сличне „деликатесе,“ јер је ваљало, целу недељу дана „чувати стражу“ на „кордуну.“ — Старешина или „кумендир“ овакове од седам „бака“ састојеће се страже, био је обично какав старији „господин-каплар; велика власт у оваковим околностима! Он је „кумендирао,“ колико ће се сати бити на „шиљбоку,“ а колико на одмору, на тешко војнику, који би се усудио, ма и најмање не послушати „заповест;“ тог одма у „штоп,“ на му 25 врућих не фали! — Али није ни шала, бити „кумендир“ на „кордуну,“ та њему је поверен цео један део цареве земље, да је очува и своје заменику преда. У мирно доба ваљало је опет на пут стати том врашком „шверцовању,“ које „цару“ чини толике штете! —

је свакојако сретна земља, кад може да израђује једногласно.

За принца Кобурга то једногласно пије доволно, јер он је католик, па мора научити седмогласно пјеније, или простије рећи мора прећи у православну веру.

И да ми је само знати, шта толико вуче тог младог принца бугарском престолу, да ли славље, или православље. Ја бар не могу замислити, да он због славља хоће православља. Бугари би се требали сетити својих поштених дедова, а међу тима је било много њих, који су издисали на турском коцу, а не хтедоше да оставе своју веру прадедовску оног крста, којим их је мајка прекрстила. Па зато не могу ни замислити, да ће унуци оних Бугара бирати за кнеза, за простог свог човека онакву душу, која ће због престола да пљуне на своју прадедовску веру. Ајак, не може то бити. Принц Кобург мора бити решио се већ издавна, по налогу душе своје, решио се на основу убеђења свог да пређе у православље, па су га Бугари зато и изабрали за кнеза. Они као веле: Овај човек је и онако хтео постати православан, те бугарски сељак неће моћи рећи: „Авај нами, ми немамо кнеза, који је на првом свом кораку, за љубав славе напустио веру прадедова.“ То би било ужасно, па зато и мислим да су браћа Бугари на чисто с тим питањем.

Или ваљда није тако?! Мисле ли може бити Бугари, да њихова једногласност захтева једнодушност, т. ј. да једна душа пресалдуми и преокрене из католиштва у православље. Ако је ствар у томе, е онда признајем да и у томе има нечега — за „Стармали.“

Но има нешто, што ми се најбоље допада у овој бугарској ствари. То је беспримерно некористољубље.

На „кордуну“ што лежи крај обале савске близу Х. био је једне недеље „кумендир“ добричина „каплар Гаја,“ човек зрео, само да „ислужи,“ благе нарави а у говору мало сметен, тако да је кад-кад толико замуцао, да је с тешком муком могао да сврши свој започети говор. Ово се дешавало највише онда, кад се „каплар Гаја“ наљутио и ставио у позитуру“ па са највећом збилношћу издавао „заповест“ својим „момцима,“ па хтео да се важност његове особе боље увиди. —

Једне мрачне јесење ноћи, горела је у чардаку ватра, а момци заједно са „капрал Гавром“ полегали око ватре, па — диване.“ Ветар је на пољу дувао, као да је хтео срушити цео чардак, киша је све пљускала, а они што у нутра седише, благодареше Богу, да не морају баш сада на „шиљбок,“ док бар ова кишурина не престане.

„Бака“ Мића, што је тако несретан био, да је баш сад „шиљбочио,“ беше кроз мокар и прозебао, те премисљаше, како би и он могао крај ватре грејати се, зна, да је „капрал Гаја“ у служби врло строг и да га неће ни часа пре смјнути, него што је наређено, али опет зна и то, да „каплар Гаја“ има мекано срце, а и „кумови“ су! Полако одшкрину врата, од собе, па ће онако тужним гласом рећи:

— „Аман куме, баш није право, да зебем ни ја „ни други који на овој божијој мећали. — Ко ће врагу

Обични људи кад и зову неког на част, кад га позову да им седне у горње чело, они га лепо дочекају па богме поред свег гостољубља једу заједно с њим.

Такво гостољубље је беспримерно, да домаћин и домаћица позову госта, преправе трпезу па побетну за — врата. Ал ето тај узор гостољубља доказаше бугарски регенти и бугарски министри. Лепо су прострли сто; приправише дивне прилике, па дозваше госта да седне у зачеље, Немца госта принца Кобуршкога. Ал чим га позваше, већ почеше да траже врата, те и господа регенти и господа министри поднеше оставку. Цело собраније једва је могло задржати регенте да не побегну, а већ министре није могао нико задржати. Они су готови да великодушно оставе, века племенити принц сам покуса све оно што су они скували. Таквог примера тешко да су до сад и дипломате забележиле.

Но добро ће бити да прекинем за сад шетњу по Бугарској. Тамо има данас „сопаџије,“ који су наоружани батинама, те немилостиво бију све оне, које не мисле бирати за кнеза. А пошто не зна човек шта је „боље,“ дали да западне у руке бугарског собранија, или у руке бугарских сопаџија, то ћу прекинути шетњу док се мало промислим о том. А догде ће се ваљда променити и браћа Бугари, а то би чини ми се најбоље било.

+

У Ш Т И П Ц И.

Види се да Бугари напредују. Пре су бирали лајтванта за кнеза, (Батенберга) сад су већ дошли до оберлајтванта.

* * *

Да ми је само знати: шта би било до сад од

„при овакој ноћи ићи у „шверцунг,“ та ни прста се не види пред очима, а ево лије као из кабла! — Пусти ме, молим те и кумим, да се мало просушим!“

Сви војници потврдише, да сада „шиљбок“ за цело није нуждан, јер нити може шта видети ни чути, али „капрал Гаја“ не да се ни осолити.

— „Шта мислите, јунаци!“ рећи ће, а већ је устао и протеглао се као гладна година, „кордун, па без „шиљбока!“

— „Ама капралу,“ рећи ће један од њих, „та провири само на поље, па сам реци, да ли би и кера свога истерао, а нек'моли да „ће крштена душа у овој мењави ићи у „шверцовање.“

— „Војници! Јунаци! То Ви не разумете. То само ја знам, шта све може бити, па маните се ћорава посла.“

— „Чујеш куме,“ рећи ће Мића, ја узимам све на себе, па ако што буде, ево нека ме одма обесе. — „Ко ће сад по овој ноћи тумарати?“

— „Кум си ми, па ти морам и опростити, али ти кажем, да одма узмеш шоцу па на „шиљбок,“ јер није мене стра од „шверцера,“ али шта велиш, да нешто груне „лаћман,“ да визитира кордун, а шта онда?“ — мудрује капрал Гаја.“

— „Бог с тобом куме, та није ни „лаћман“ луд, а није ни кёр, да се по овој помрчини мота, седи ти тај сад у кавани па га ни бриге није.“

Србије, да је и она у место сељака Карађорђа и Милоша бирала за кнежеве немачке принчеве?

* * *

Истина, бугарски новоизбрани кнез је поручник, ал по тој поруци, тешко да ће Бугари меса јести.

* * *

При избору бугарског кнеза показала се акламација. Само да после не буде нека окламација.

Чује се да је у Трнови све било једногласно. Само да се и на другом месту не чује једногласно: „не!“

* * *

Неки су раструбили, да ће у Србији доћи место Ристића, Христић. Но пошто су у Србији већ сити хукања, то ће оно „х“ изостати, те опет остати само Ристић.

* * *

На крају свију избора изабран је Поповић Василије. А на крају тог имена последњи су слогови: ли је. Сад знамо на чему смо.

* * *

У Далмацији мора да је све врло „чисто,“ кад су Метличича затворили.

* * *

Затворили га, што је велелазјник. Јест веле: „издајник!“ ал све што веле, није увек истина.

+

— — „Ма-а-ни се ку-уме,“ поче сад „капрал Гаја“ већ муцати, јер се већ стаде љутити на оваку непослушност, „ти још не знаш, ка-а-акви је лаћман Вилип, не-е-било га; ба-аш ноћас ће да-а-се по-о-омами и об-и-лази ко-о-ордун, то-о-о ти је пра-аво псе-е-ето, а не чо-о-овек! „И-и-иди са-а-амо!“

— — „Е кад је тако, еве ја баш нећу куме, па ма сутра од а у „штукауз“! Ја не идем на поље!“

— „Мо-о-оре куме! Не-е-е тражи бе-е-елаја, без ну-у-ужде! И-и-изићи на-а-апоље, јер ако до-о-ће псето, биће „и те-е-еби, а и ме-е-ени доста!“

Док су се они овако препирали и половина страже одобравала мишљење капралево, а друга половина жалила Мићу, дотле је онај од кога се „капрал Гаја“ тако бојао, био са свим близу њи и слушао им препирку и каким га лепим придевом часте. — Он беше збиља врло строг и оваке мрачне ноћи најрадије је употребљавао, да на своме вранцу обиђе „кордун“.

И вечерас се кренуо из Х. и стигао у близину чардака, баш кад је кум Мића ушао у собу. — Лаћман Филип Р. довуче се полако до чардака, веже свога хата за један стуб, па се нечујно пошпе на стенице, провири кроз једну пукотину на вратима и радоваше се, какву ће халабуку његов изненадни долазак учинити! —

Мића, видећ, да се „кум капрал“ баш ваљутно згра-

*

WWW.UNI

Ђира. Каква се титула одаје бану Хедерварију?

Спира. Ја се баш тако не разумевам у титулама, али мислим да му говоре: „Ваша Преузвишеност!“

Спира. Хм!

Ђира. Шта? не допада ти се?

Спира. Та нећу да га увредим; ал мени се чини, да би му боље доликовала титула: „Ваше Пресијателство!“

П у с л и ц е.

⊙. Неки веле о европском миру: треба још да сиса. Други веле: европски мир треба још да иде у школу. Ми о њему много боље мишљење имамо; ми велимо: европски мир полаже док-то-рат.

Ⓔ. Млади лајтнант Кобург показаће велико јунаштво ако се прими избора. Они, који га изближе позвају веле да у њему нема ни мало полтронства (— јер он воли цео трон.

△. Но за то ипак, ако Бугарска хоће да буде пред словенским светом права — онда не сме постати ко-бургија.

Ⓕ. У Чатавници мал нису неке жене и деца помиралли од стра кад им је попа у цркви показао ђавола. (Бадава пословица вели да ђаво бежи од крста, — сме он и у цркву ући, кад га попа уведе.

би шоцу, па са једном позамашном псовком, која је ишла на рачун преслушкивача, хтеде опет на поље. — У тај мах отвори лаћман Филип нагло врата и дрекне на каплара:

„А где ти је шиљбок?“ — — —

Сад да сте видели гужву од момака, сви наравно скочише горе и укочено „салугираше,“ само „капрал Гаји“ дрхћу усне, па не зна шта ће рећи. — Уједаред зграби кума Мићу за јаку, па потегнув песницом предера се:

— „Је-је-је сам ти ка-а-а-зо куме, да-а-ан ти твој да-а-а ће до-о-оћи псето, па гле!!!“

Сви се убезекнуше на ове речи, највећма ваљда сам „капрал Гаја,“ коме у љутиви измакоше и нехотице мисли са језиком.

Лаћман Филип, колико је био строг, не може, а да се на овај чудни поздрав не насмеје и Мићу од капрала не одбрани.

Наравно да је сад следовала истрага. Лаћман је јавио кумпанији, да је нашао чардак без „шиљбока,“ али је све друге поједивости прећутао.

Мића је добио својих 25, а каплар Гаји скинули су једну звездицу, али су му је из милости опет после прешили. —

Др. Казбулбуц.

Ⓖ. Бечке новине распостиру глас да је Ристић радикале дипирао (Жао им је само што та јека не налази Одјека.) Но треба завампити да је прео пирнуо тај ветар о том дипирању, па онда ће се такви звати колико му поштење вреди.

Ⓗ. Чича Станко кад му ко гурве у руку „НАШЕ ДОБА“ дуго гледи у наслов. Питамо га за што то ради а он одговори: допада ми се кад у том наслову преместим слова, а ово изађе „НАША БЕДО“.

Ⓖ. У речи Администратор налази се и ад и стра. Даклем није се чудити што Анђелић тако зазире од администратора.

Ⓗ. Сирота Игњатовићева „Патница“, дочекала је (пре рођења) и ту патњу, да јој се писац позива на пресуду критичара, чије име веће или не сме да нам објави.

*. Даклем Гржанића је суд осудио. Ако он баш бану и није стао на ногу, ал ево сад је бан стао њему на ногу. Даклем без очепе вије никако прошло.

Ⓖ. У Сарајеву се склопила певачка дружина (наравно немачка). Лепо је то кад је допуштено певати овима, којима је до певања. Сад би још требало да се допусти, да се каткад смеду заплакати они, којима је до плакања.

Ⓖ. То баш није право да Јаша Томић „трпи веће муке и од самог Христа.“ Али кад те муке долазе само од ђутања, онда ће им он већ лако доскочити, а већ им и доскаче.

Ђуна. Зашто су Бугари баш Фердинанда од Кобурга изабрали за кнеза?

Шуна. Ала баш не знаш ништа. Па да покажу свету, човече, ко бургија у Бугарској.

Ђуна. Добро, добро! Не говори више! И сувише смо близу, па нас могу чути, шта разговарамо.

Ђуна. Помисли само: то великодушје Тисино! Његов кандидат Худи при ужем избору у Вушцу одступио од кандидатуре.

Шуна. Опет не можеш да се досетиш.

Ђуна. Па, добро, по растумачи ми и то!

Шуна. Но па Тиса свуда попушта, где је сигурап, да му не могу на-а-(х)-у д и т и. Осим тога требало је доказати — овако из далека, знаш — да су и Тиса и Апоњи више лични а мање начелни непријатељи.

Бука. Даклем Герман не прима у Глајхенбергу никаквих писама.

Шука. Тако вели бар његов Јота.

Бука. Мора бити да се нада каквом сакрменском писму из Пеште, — па неће човек да се једи.

Шука. Ал ако му наименују администратора, онда се не мора баш ни за што једити. Тај ће радо примити на себе сав јед и мед.

Пријатељски савет „Бранику“ и „Застави.“

„Бранику.“ Замахни на „Заставу“, па удари „Вражје Доба.“

„Застави.“ Замахни на „Браник“ па одалама „Турски Народ“.

Н. Н.

Кобург.

(У политичној апотеци.)

Кобург. Нешто ме мори љутина, киселина, шта ли је. Да ми дате против те невоље какав алкаличан прашак.

Апотекар. Хоћете ли магнезију или натрон?

Кобург. Магнезија? то ми се име допада, — нека величанственост лежи у њему. Ал још ми се боље допада оно друго — како оно рекосте?

Апотекар. Натрон.

Кобург. Да, да, на трон — то ми се још боље допада

Шарени Шљунци.

Занстински пише за Стармали „5-ко у Вршцу“

(Наставак.)

Судац оптуженоме: Јесте ли ви ожењени?

Оптужени: Ви господине валда имате кћер за удају.

Крчмарица једном кој је пијо па пошо, а није платио: „Хеј ти! а зар нећеш да платиш?”

Гост: А како смете ви мене са „Ти“ именовати?

Крчмарица: Најпре плати, а онда ћу ти казати „Ви.“

Наредник војнику: А шта су ти те чакшире тако сабране?

Војник: Широке су госп. нареднице.

Наредник наљућен: „Хао! решетку му ја, та кад оћеш да си кицош, нека су ти чакшире тако затегнуте, да мора буза кроз њи плачући да се провлаче.

Судац: Дакле Перо да се закунеш. Стани овде, и штогод од мене чујеш да говорим, тако истоветно и ти замном — даклем — „Заклињем се богом живим“ — — — „Заклињем се богом живим“ — — — „и свемогу — — —

и у тај мах судац кине, а Пера ће рећи: „ама господине кад већ није другче а оно дајте мало бурмута, јер ја за живу главу немогу да на силу кинем.“

Мој капетан, кој се и данас још зове Зас Запитаће једанпут каплара Ћиру Кленчина; Море Ћиро! А знаш ли ми ти рећи која су то четир годишња времена.

Каплар Ћира: Знам господин капетану.

Капетан: Па кад знаш реци нек сви чују и они кој не знају.

Каплар Ћира: јечам, жито, кукуруз, и вино.

Капетан: Зар само то, а зар не и Шаргарепа, и кромпир.

Каплар Ћира: Па јесте и то.

Капетан: Магарац је велики био ко те је капларом поставио, а ја и господин Обрштар били смо на „урлауб.“

Каплар „Попа“ има и данас (макар да је обшитош) обичај да врло брзо говори да човек мисли да ће језик да угане. Једанпут при рапорту хтеде молити за нов „огртач“, а молба је овако била: „Ich bitte Herr Mantel um einen neuen Hauptmann.“

Епиграми.

Муж жени вели:

Ти ћеш морат' у бању,

Моја драга Јело!

(Ако теби не прија,

Мени ће за цело.)

Ј. Л.

Горка кина.

Ала је горка „кина“! Разболело се наш Фетер Јока, уватила га грозница, пак му доктор прописао кивина да узима. Кроз некоји дан ће га запитат: један пријатељ, с каквим је успехом узимао „кину“. Та фала Богу манула ме грозница, ал ратос ти те кине ево већ недеља дана како сам је ајнемовао, па су ми још горка уста. Е па зар ниси је са облатном узимао? Та јесам, ал бадава. што је горко — горко. — Ваљда се раздеро облатен у усти? Фетер Јока гледи питаача, као да не разуме питање. Тада ће овај запитати: па како сте узели кину са облатном? Па лепо, усом сам кину у чашу воде па сам облатен исекао на ситно пак сам такођер у чашу усом и све лепо измешо, ал све бадава, горко па горко! . . .

Др. Сорацер.

Једном математичару.

Сваки ти је рачун био тачан,

Дивно си се за то спремио.

Једном си се само

У рачуну помео:

— Кад си се оженио.

А. В. Št.

Одборска седница држана 22-ог Децембра 188* у селу Б

(Свршетак.)

Кад председник види да ту нема шале, а он опет седе, и пита: имал још ко штогод.

Та шта је са столом? то најпре да свршимо.

Та госа га пожелио са столом подајте му, кад вам је настало, марим ја.

Па тако си мого ома казати, а не најпре изнцовати све понда

Па пита сам пцово? јел, кажи нек сви чују!

Та ниси ништа одговори Аћа.

Па немој да лајеш више, знаш?!

Немораш ни ти, а кад си мислио таку скупштину држати, мого си чекати још годину и по дана.

Држаћу кад ја оћу, нећеш ми ти запо едати, а док одем на јесен у град, оћу те јавити владики.

А ја ћу тебе „солги.“

Сад нек је онај доста онај, јер ће сад бити онај кика онај управо.

Ја све стрепим, гледим како је Аћа „гриват“ ако забавља оне коштување прете, одма ће замрсити косу.

Имал још ко штогод? — запита презес.

Тутор опет устаје. Ја би ко казо, да се сад код нас много троши зејтина у цркву, како је овај звонар, кажу жене, да су га виђале у пост како замаче прженицу на „вруштукује“ у цркву.

Е икога је с' бећаром, та то је бећар рекне председник.

Да шта, одговоре и други.

Иди ти по њега рече председник једном скупштинару, па кажи, да таки дође.

Овај отиде, и врати се са звонаром.

Мора да му је путем казао, у чему је ствар, кад се наромезио.

А што ти јел умачеш зејтин из кандила онај, јел?

А које то теби казо јел, а?!

Ко је да је, тај онај неће лагати онај.

Лажеш и ти и онај ко ти је казо, ја и не водем зејтин, може и моја жена касти.

Презес зграби за гушу звонара, и би га зло промешколио, да се други не умешаше, те га које како изгураше на поље. Председник отвори пенџер и викне за њим: „а оћеш срађати“ чекај само. Звонар се осврте, и вевако смота песницу рамену и викне: „сик“ (канда је од Авђе-лића научио).

Председник њему тако исто одмери и одговори „трт“.

И смејо сам се ђоравом послу, а мог домаћина запитам: идем то код вас увек тако?

Е, да, одговори домаћин, — ал да, и последњи пут су се тукли, и пре две године кад је прота пригледо рачуне.

Не знам шта је то рече домаћин, био сам лане у селу С. и тамо се свађу и пцују ал се не туку, а овде код нас ома у преко.

Имамо л' онај још што онај?

Опет тутор јавља, да попа иште за квартир новце.

Та не мој да ми диванеш то, вије ни онај што је умр'о добио, а он да добије.

Па мени је све једно, он је казо да кажем, а ти сад ради шта знаш.

Има л' још ко што год?

На ово устане један омаћи човечуљак видим да и он има неки предлог, а други сви гледе у њега, а неки почеше већ у напред да се смеју. А кашљо је, а пљуцкоје, а вамешто се — већ почех губити стрпљење.

Једва једаред поче: „з, з, з, а—з, а—з, зашто п, п, пос, поскурице а н—н—нису в; веће?”

Е па иди питај бабу што меси, одговори презес, остали прснули у смеј, а он седе и поче брке гладити: мислиш да је бог зна шта паметно изгосио.

Ајде да завршимо скупштину рече председник, већ ће и швабе кере попуштати. За тим устане, мете шешир на главу и поче да пали „цигар“, а остали сад тек почеше да дебатују. Највише се чује „гајдашев“ глас, и чујеш како ће пазарити звонар, а и Аћа.

Читава гувгула, а ја молим бога само да се дочепам авлије, понда би им ваљда још и ја помого — на здраљати.

У том ме смотри презес, приђе ми ближе и запита ме од куда сам. Кажем му, а он одма: дајул новаца у вашу шпоркасу јел?

Та дају да богме.

Та ђаво га знао жени би требало мало. има ту један казан на продај, па неби рад да упустим, онај.

Па пробај можда ћеш добити одговорим му ја.

А ди седиш? запита ме, па ће мо доћи нас тројица четворица у петак, и тако су онда пијаце, а узео би и „овса“.

Ја се већ покајао што сам спрего, ал се брзо досетим и рекнем му да се зовем: Артаксерке Халефузика-пиломинозиковски.

То ја већ онај нећу запамтити онај, па и да ми још и сто пута кажеш онај, ал ваљда ћу ја тебе видити.

Та то ја и оћу да ме не запамтиш, јер помислим у себи, какав си, још ћеш ме и за „кезеша“ звати.

А где рећи ће председник, нисмо ударили печат. Иди донеси туторе!

Та ја сам дао комшији „Сеплу“ он пис'о сипу у катане, па тео да запечати с бугером, а ја му онда пошљем црквени наш печат, па ними је још доно.

Па што му драго но, други ћемо пут. Збогом! Збогом!

Тако се разиђемо, ал не знам, кад ћу се зажелити опет таке скупштине.

Б.

Зашто поп Н. не предиккује.

Парохијан. Оче попе, кад ћете нам већ једаред предиковати?

Попа. А мани ме, молим те, већ сам сит предика.

Парохијан. Како да сте их сити, — та нисмо је слушали од вас већ више од годину дана.

Попа. Сит сам их, кажем ти: јер ја морам свако вече да их слушам, од моје попадије.

На медичком ригорозуму.

Професор. Знате ли ви шта су то *конгестије*?

Кандидат. Знам.

Професор. Па шта може да буде од тога?

Кандидат. (Збуни се. Али наједаред паде му на ум, да је баш јуче негда нешто о томе читао, и баш то му је остало свеже у памети. Ерго одговори:) *конгестије*, било у једном било у другом крају и делу тела, мора ће проузроковати болест целине. Једно води *демагогију*, а друго олигархији.“

Професор. На здравље! *Устаните!*

Кандидат. А за што да *устанем*?

Професор. За то, јер сте пали.

ПРАВОУЧЕНИЈЕ. Да је кандидат полагао испит из јуридичних наука, можда би се професор чудео и дивео његовој генијалности. Али кад медицинари имају да полагају ригорозум, онда не смеду дан пре читати ни „Браник“ ни „Заставу“, ни „Стармали.“

Из старих времена.

Одговор капрал Гаје са кордуна, своме пријатељу, капрал Јови у шашинце.

Либер Јово ти резерва!

Даји шрајбебриф хат мир гросен фрајдицајт гемахт! Веруј ми, либер Јово, дас их хабе гехипфет у вазлук ајнен луфтиген шпрунг; толико сам био од твога писма изненађен! Та ти море брајко пишеш, ви ајне алте швоб! . . . Штета само, што мајне лајте ам кордоне никс ферштедиг немачки, а ја би им свима твој шрајбебриф дао на ферлезунг

Еле ти си сада кирхенмесиг бевајбт, па те ни бригеша! Жао ми је, дас их нихт дорт вар, али ви верден дас шон, што во веле: Вас кан мај махен, брате Јово, кад човек има на себи овако велику ферантвортлихе одговорност; служба је динст, то и сам знаш, па макар ти срце како ударало ин шнелсприт, мораш бити ауф бештинте плац . . . Ми овде да виш немамо штрапацен као некада што је било. Шверцунга габт да како, аух ин гегенвертиге цајтен, абер све клајн писл; нема ти ту, као некада, ганце ваген фол мит шверцовани табак и салцигајт! Онда си бар знао, цу вас ферблајбт ауф кордоне ганце вохен осам дана! . . . Јуче нам је био хер лаћман Вића фон увзере кумпанија на визитирунг! Поган човек! Мора ти он свуда свој назен ајнштекен па како се исдрачи, кад не нађе алес ин бесте орденглихкајт.

Шилбок хат им нихт фриер гесеен, бис хат сих почео пењати на басамаке! Одма је хат бегонен мит: триста Вам вера! Ду вајст шон, ви ер ист, менш оне гетерлихе фирхтигкајт! Као какав јидише чивутин, исује и ларма. Хаб их у потаји мих драјмал гекрајцигт, само да не удари доперветер блицмуња ин увзере митерзихкајт!

Крст му његов, алс вен ер нихт вере ајн кристлихер менш, одер вас сат ман: криштена душа. Тај за цело неће видити химелиге парадаје, него ће се кувати ин хелерише фајер глинде.

Кад је отишо, чисто смо ти але, вас ман сагт, оданути гемахт; није шала мучио нас ви арме селе што мучи

шварце тајфел, вас хајст луцифер! . . . Иначе гег унс ален нихт шлехт! Ја ти мало продремам, а оно остало време писл фершлафенс, јер није то клајне шпасетигкајт, бити као нека обрумандант на гренце геферлихе са свију страна.

Еле, ако Бог да унд хајлиге Никола данебен, скоро ћемо се видити и бридерлихе бегрислихкајт абфајерн, вајл ду јецт бист геворден ајн менш аус ганцем штик! . . .

Јоки твојој фон мајнигерс ајте ерцхерциге фрајндшафлихе бегрисунг бис ауф видерсикстес!

Остајем фир евиге цајтен твој верни инерлихе пријатељ и брат капрал Гаја ам кордоне, (бога ми, не знам, који се денас ферцелује датунг).

Из пријатељства преписао:

Др. Казбулбуц.

Из дечијег света.

Мали Фрања, мога пријатеља Ђоке иде у школу, па већ учи и — немачки . . . Чита врло добро, па где год нађе какву хартијицу исписану, а он радознао, чита и вежба се тако . . . Ономад је случај донео, да се дете поболи, па лекар нареди, да „бабица“ неки посао код њега сврши . . . Отац и мати називали су „бабицу“. једну немицу, увек: „Madame“, што је мали Фрања добро утубио.

Јуче добије његова мати од некуда писмо са поште, на коме је стајала адреса: Madame E. X. у Б.; — куверта тога писма доспе Фрањи у руке, баш кад је из школе дошао, он је адресу прочитао и у својој детињој главици комбинирао За ручком сви се упрепастише, зад мали Фрања молећим гласом оцу своме: „Тата! Молим те, не дај, да мама буде — бабица!“ . . . Тек после могаше сви погодити, шта је он управо мислио, јер им рече, да је читао адресу, а „бабичин“ посао, вели, није ни мало леп! . . .

Др. Казбулбуц.

Крчмар. Смем ли служити са још једном чашом вина видим да вам прија. Али, молим вас, што се тако јако знојите?

Гост. Што се знојим!? — Ја неznam. Јамачно испарава се из мене она силна вода, што ју сипате у ваше вино. („Paleček.“)

Катихета. Шта је радио бог, кад је од земље створио Адама?

Ђак. Метнуо га је на сунце, да се осуши.

(„Paleček.“)

А. За што сваки Жид зна писати?

В. Не за то што му се писање мили, већ од страха да не мора правити крст, кад треба где да се поднише.

(„Paleček.“)

Даје се на знање да

„СТАРМАЛИ“

отвара нову претплату.

И претплата остаје стара и мала.

Али број претплатника не мора остати стари и мали.

Програм наш не стоји на челу листа, јер ми желимо да нам чело остане увек ведро и чисто. Програм наш лежи у десет прошлих година. Стари нас претплатници знају, а нови нека окушају.

Сваком не можемо бити прави, — али своме уверењу никад нећемо бити криви.

Претплата износи од 1. Јула до краја год. за Аустро-Угарску 2 ф. За Србију и друге крајеве 5 динара.

Уредништво и издаваштво

„СТАРМАЛОГ“.

Књижевско-издавачка филоксера

зовемо оне дужнике, који читају новине па неће да плате или узму да растурају књиге, па никад ни

књига, ни новаца. Много пута смо их писмено позивали да плате што су дужни. Сад их ево јавно поименце износимо, па нека српски свет види који су то што филоксерски исисавају књижевско-издавачко чокоће, те у корену затиру ову радњу у нас. Ево њихова славна имена:

	ф. н.
1. Платон Соларић, парох у Катинци	дугује 10-80
2. Зарија Станковић, парох у Љесковици	10-80
3. Јулијана Плавшић, учитељица у Барањи	6—
4. Б. Гавриловић, трговац у Мехолу	7-43
5. Св. Савковић, учитељ у Црв. Цркви	6-40
6. Нико Радетић, трговац у Приједору	20-50
7. Љуб. Димитрић, учитељ негде у Босни	17-16
8. Љубомир Милин, трговац, Јасеново	11-33
9. Љубомир Тодосић, трговац, Маргитица	14-59
10. Спиро Будисављевић, Кореница	20-14
11. Милош Белеслијин, учитељ у В. Кикинди	19-20
12. Паја Таназевић, учитељ у Меленци	7-94
13. Душан Петровић, учитељ у Врањеви	8-70
14. Н. К. Пуљевић, Ст. Бановци	8-70
15. Јово Поцковић, учитељ, Војнаћ	8-90
16. Јоца Дренић, берберин, Станар	5-97
17. Паја Митровић, Ораховица	7-30
18. Исидор Николић, свешт. Арад Гај	11-25
19. Ј. Н. Поповић, трговац, Ада	18-90
20. Стеван Урошевић, Шид	8-70
21. Петар Милошев, Плашки	12-65

Ко од горњих дужника и сад неби хтео да свој дуг подмири, тога ћемо тужити суду. За сада износимо на јавност само горе изложене, а доцније изложићемо уз ове још многе друге, са већим свотама, ако се међутим не пожуре те сваки свој дуг изравна.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

! ЈОШ НИКАД ДОСАДА !

Један комад памучног платна (Baumwolleinwand) 1 риф широко (30 рифи)	ф. 3.75
Један комад памучног платна $\frac{3}{4}$ рифи широко (30 рифи)	ф. 4.45
Један комад памучног платна широко 1 риф (30 рифи)	ф. 4.70
Један комад памучног платна широко $\frac{5}{4}$ рифи (30 рифи)	ф. 5.40
Један комад платна од „Гарна“ 1 риф широко (30 рифи)	ф. 5.25
Један комад платна од „Гарна“ $\frac{5}{4}$ рифи широко (30 рифи)	ф. 6.40
Један комад „креас“-платна (30 рифи)	ф. 5.—
Један комад шифона (30 рифи)	ф. 4.50
Један комад платненог оксфорда (30 рифи)	ф. 4.75
Један комад платненог сезира (30 рифи)	ф. 5.75
Један риф изврсног угаситог или плавог глатког паркета	ф. —.10
Један риф изврсног двоструког паркета	ф. —.15

30.000 РИФИ ФИНОГ

СРПСКОГ ПЛАТНА

57 cmtr широко риф 14 $\frac{1}{4}$ новч.

62 cmtr широко риф 15 $\frac{3}{4}$ новч.

При прегледу ових цена увериће се сваки, да друга мануфактурна трговина није у стању тако јефтино робу продавати, као

В. АДАМОВИЋ

ВЕЛИКО СТОВАРИШТЕ МАНУФАКТУРНОГ ЕСПАПА

ТЕМИШВАР, ГЛАВНА ПИЈАЦА.

Мустре шаљем уз 10 новч. поштарине.

1—15

Велико, добро сортирано стовариште моде-бордуре, пархега, креаса, румбургског и холандског платна, креветних хаљина, чаршави за столове, салвета, марама од памука и вуне.

У vrlo великом избору извршних, најлепших и правих сатина (Waschschetzen Mode-Borduren Satins.) Gaston Vigonia памучне параве за госпође и децу.